

**RADA NAUKOWA
INSTYTUTU HISTORII SZTUKI
UNIwersYTETU WARSZAWSKIEGO**

PROTOKÓŁ Z DN. 2 LISTOPADA 2015

Rada Naukowa Instytutu Historii Sztuki UW, zebrana na sesji korespondencyjnej w dn. 2 listopada 2015 roku, ustaliła „**Stanowisko w sprawie procesu potwierdzania efektów uczenia się poza edukacją formalną**”. Nad ustalonym tekstem „Stanowiska” głosowało 15 osób z 19 uprawnionych w zakresie spraw programowych (pracownicy naukowo-dydaktyczni, studenci i doktoranci). 14 osób głosowało na ‘tak’, 0 na ‘nie’, 1 osoba się wstrzymała. Tym samym poniższy tekst uznany został za oficjalną uchwałę Rady:

Rada Naukowa Instytutu Historii Sztuki UW, zebrana na posiedzeniu w dn. 2 listopada 2015 roku, **nie widzi potrzeby przystąpienia do procesu potwierdzania efektów uczenia się**. W związku z tym **niezasadne jest wyznaczanie osoby doradcy ds. potwierdzania efektów uczenia się oraz komisji weryfikacyjnej w tej procedurze**.

I. Tryb edukacji pozaformalnej zakłada uznawanie za zaliczone części przedmiotów programowych i ich efektów kształcenia na podstawie kursów, szkoleń i podobnych form edukacyjnych.

(1) Tym samym zakłada się potencjalną zbyteczność części programu studiów, czego nie możemy zaakceptować.

(2) Ponadto nie są nam znane żadne w skali Polski formy szkolenia w dziedzinie historii sztuki, które mogły stanowić ekwiwalent jakiejś części programu naszych studiów. Istniejące szkolenia i kursy mogą być jedynie, w najlepszym przypadku i tylko z rzadka, uznane za uzupełnienie bądź fakultatywne rozszerzenie kształcenia w zakresie historii sztuki, a nie za zastępnik jego elementów (np. kursy i studia podyplomowe w zakresie muzealnictwa i menedżerstwa instytucji kultury, które skądinąd mają własny tryb uznawania kompetencji zawodowych i nabywania uprawnień zawodowych).

(3) Nie widzimy możliwości realnej oceny ekwiwalencji istniejących kursów i szkoleń w stosunku do programu studiów z historii sztuki. Nie ma możliwości rzeczywistego stwierdzenia, że dany kurs prowadzony jest na poziomie kształcenia akademickiego, w merytorycznie kompetentny sposób. Nie jesteśmy zresztą do tego uprawnieni.

II. Tryb edukacji nieformalnej zakłada uznawanie za zaliczone części przedmiotów programowych i ich efektów kształcenia na podstawie doświadczenia zawodowego, czyli pracy zawodowej lub społecznej w dziedzinach związanych z kierunkiem studiów.

(1) Odwraca to logiczny porządek rzeczy: nie studia są przygotowaniem do zawodu, lecz praca zawodowa staje się przygotowaniem do studiów.

(2) Nikt z naukowych pracowników akademickich nie jest i nie będzie nigdy kompetentny do realnej i pełnej oceny ekwiwalencji doświadczenia zawodowego danego wnioskodawcy wobec podstaw programowych studiów historii sztuki. Na przykład, specyfika pracy muzealnej (określona w odrębnej ustawie o muzeach i w rozporządzeniach Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego) nie zakłada odpowiedniego do studiów akademickich poziomu kształcenia teoretycznego, który musi być zawarty w każdym module studiów historii sztuki.

III. Uwagi ogólne

Uważamy, że w dziedzinach takich, jak akademicka historia sztuki, wprowadzanie trybów edukacji poza- i nieformalnej jest błędem. Ma to zapewnić uniwersytetowi utrzymanie dużej liczby studentów w okresie pogłębiającego się niżu demograficznego i uczynić studia atrakcyjnymi dla potencjalnych studentów, którzy nie podjęliby studiów w „normalnym”, formalnym trybie. Jest to działanie pozornie zastępcze i prowizoryczne, z dwóch powodów:

(1) Po pierwsze – pozornie zastępcze wobec próby generalnej rewizji programów i modeli kształcenia akademickiego.

(2) Po drugie – pozornie zastępcze wobec potrzeby zreformowania systemu kształcenia akademickiego, obecnie nastawionego na komercyjne, rynkowe produkowanie maksymalnej (a nie optymalnej, a więc nadmiarowej) liczby osób o wyższym wykształceniu; wobec dyktatu algorytmów opartych na liczbie studentów. O ile wzrost PKB w naszym kraju i dostęp do środków unijnych w znacznej mierze przekładają się na finansowanie nauki (dostęp do grantów badawczych), to zupełnie nie przekładają się na finansowanie dydaktyki (czyli kształcenia młodych ludzi, którzy owe granty badawcze mają wkrótce realizować). Ten system promuje przyjmowanie na wiele kierunków studiów nadmiarowej liczby studentów oraz nadprodukcję absolwentów, którzy nie znajdują następnie stałego zatrudnienia. Wobec kryzysu demograficznego jest to działanie samobójcze.

(3) Dlatego też studia historii sztuki, zawierając elementy kształcenia zawodowego, nastawione są jednak na kształcenie elastyczne, pozwalające w swobodny sposób dostosowywać zdobyte umiejętności do różnych wymagań przyszłej pracy zawodowej. Tym bardziej niemożliwe i niewskazane jest wprowadzanie na tych studiach sformalizowanych trybów edukacji poza- i nieformalnej.

Uważamy te tryby, przynajmniej w naszej dziedzinie, za cerowanie dziury w prującej się tkaninie polskiej edukacji akademickiej – cerowanie grubą acz wątlą nicią i koślawym ścięciem.

Z tych powodów **odmawiamy przystąpienia do procesu potwierdzania efektów uczenia się**, a tym samym **uznajemy za niepotrzebne wyznaczanie doradcy ds. potwierdzania efektów uczenia się oraz komisji weryfikacyjnej**.

– za członków Rady Naukowej Instytutu Historii Sztuki UW –

prof. dr hab. Antoni Ziemia – przewodniczący